

lige Willkaar som disse; men det er jo dog Landet, der skal betale det, som uindvunden gaves ud over den virkelige Værdi. Jeg skal nu forlade denne Sag, for ikke mere at trætte de ærede Medlemmer med de Bemærkninger, jeg kunde have at gjøre. Jeg vil overlade til Enhver at bedømme, om det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds har været berettiget til at fare løs, som han har gjort, og jeg gjentager, at den Eidskab, han har lagt for Dagen, indeholder ikke noget Beviis for Nødvendigheden af det, han har ansøgt.

C. B. Ninesstad: Jeg skal villig indrømme, at der er endeel Sandt i, hvad vi hørte af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), thi det er ganske vist, at man her har været tilbøielig til at lægge for stor Skyld paa Personer og Forhold, som maaskee ingenlunde havde nogen Skyld, i det Ringeste ikke ene og alene, men paa den anden Side maa jeg for mit Vedkommende føle en stærk Opfordring til at modsigte andre Ting, som vi have hørt af den ærede Rigsdagsmand. Det Første, jeg i den Henseende skal gjøre opmærksom paa, er allerede berørt af den meget ærede Tale, der sidst havde Ordet. Jeg har ogsaa seet en Mængde Breve fra Armeen, men jeg har ikke deri tuffet paa nogen Klage, endstige nogen Anklage; nei, det, der er kommet frem igjennem disse Breve, er en almindelig stor offentlig Mening over hele Landet. Man tror dog ikke, at saadanne Breve ene ere komne til Kjøbenhavn, eller til en eller anden Rigsdagsmand; nei, de ere komne til ethvert Huus paa Landet, og hvis man vil spørge Folk rundt omkring, hvad der staaer i dem, da vil man faae at vide, at de gaae ud paa det Samme som de, der ere komne hertil. Paa denne Maade har den store offentlige Mening dannet sig, og den er bleven ved at vøge Dag for Dag, saaledes at den tilsidst er gaaet langt ud over, hvad den burde være. Jeg maa dog her bemærke, at dette er ganske naturligt, og at man ikke maa tage saaledes paa Veie imod Noget, der ligger i Sagens Natur, thi det er jo klart, at enhver Mand, der har et dansk Hjerte, ikke kan Andet end i høi Grad sørge, naar han seer saadanne

alvorlige og tunge — men ikke klagen — Ord fremkomme fra de Mænd, der kæmpe for Landet. Det ligger dog vel under denne Forsamling, hvad enten den hedder Rigsdag eller Rigsraad, at tage denne Sag alvorligt under Overveelse, og jeg forstaaer ikke, hvorledes den ærede Rigsdagsmand, der har været med at sende Adressen til Hæren, hvori vi sagde, at vi vilde gjøre Alt for denne, kan mene, at den her omhandlede Sag er os uvedkommende. I Adressen til Hæren have vi givet Løfter, som vi skulle indfri, ogsaa ved at tale om denne Sag her, og jeg tror heller ikke, at det er urimeligt, at den er kommen frem i Bladene; thi det er umuligt Andet, end at saadanne almindelige Anskuelser maae give sig Luft igjennem Pressen; at de kunne være for stærkt fremsatte, skal jeg gjerne indrømme, men det er Noget, der følger af saadanne Forhold, det kan ikke være anderledes. Endelig er der een Ting, som aldeles blev overseet af den ærede Rigsdagsmand, skjøndt det er den vigtigste, nemlig hvad Erfaringen og Historien lærer. Vi have Erfaringen fra de 2 Krige, der ere gaaede umiddelbart forud for den, vi nu i dette Dieblis føre, nemlig Krigen 1859 i Italien og Krigen paa Krim i Aarene 1854 og 55. Det er anerkjendt, selv af de Militære i England, at de Rester af den engelske Hær, der bleve reddede i den sidstnævnte Krig, for en stor Deel styldes deres Redning til de engelske Bladkorrespondenter og Pressen, som bevirkede, at Regjeringen maatte anspænde sig til det Yderste for at redde, hvad reddes kunde, thi Krigsbestyrelsen var saa elendig, som den vel kunde være, og Intendanturen saa ussel, at Tropperne lede al mulig Mangel. Lad os dernæst erindre, hvorledes det gik i Italien under Krigen i 1859. Var den offentlige Mening i Østerrig uberettiget, da den igjennem Pressen udtalte sig med en Frihed, som man aldrig havde hørt Mage til i et Land, der er saa forkuet som Østerrig? Sagde man ikke i Østerrig, at det var godt, at disse Anker kom frem, da Manglerne, som vare saa store, at Hæren paa Grund deraf neppe kunde kæmpe, derved itide bleve opdagede og afhjulpne? Hvad kunde det nytte, om man havde sagt til Soldaterne og Officererne: Vent den naturlige Maade at gaae frem paa, henvend Eder til